

ת"פ 51507/05/13 - מדינת ישראל נגד גלית חייט

בית משפט השלום בנצרת

02 אפריל 2014

ת"פ 51507-05-13 מדינת ישראל נ' חייט

בפני כב' השופטת רים נדאף	
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	גלית חייט

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד צביקה אברמוביץ'

מטעם הנאשמת: בעצמה ועו"ד סיוון כהן מטעם הסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשמת תודה ותורשע בכתב אישום מתוקן בת"פ 51507-05-13, תופנה לתסקיר שירות המבחן, אשר יתייחס גם לשאלת ביטול ההרשעה, ואחריו הטיעון לעונש יהיה חופשי.
2. בהתאם, הורשעה הנאשמת על-סמך הודאתה, בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן של **תקיפת שוטר**, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק **והכשלת שוטר בשעת מילוי תפקידו**, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.
3. בטרם הטיעונים לעונש, ב"כ הצדדים ביקשו בהסכמה לצרף תיק נוסף, אשר מספרו 4123-08-13, ואשר הנאשמת ביקשה להודות בו. בהתאם, הורשעה הנאשמת בעבירת **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
4. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק 51507-05-13 שלומי חטואל ואשכול לוי (להלן: "שלומי")

עמוד 1

"אשכול", שניהם ביחד "השוטרים"), במועד הרלבנטי לכתב אישום דנא היו שוטרים בעת מילוי תפקידם כדין. ביום 26/5/13, סמוך לשעה 8:40 הגיעו השוטרים לבית מגורי הנאשמת, על-מנת לעצור את בנה - א.ח. השוטרים דפקו בדלת הכניסה, ומשיצאה אליהם הנאשמת, הציגו לה את צו המעצר ושאלוה באם א.ח נמצא בבית. הנאשמת, בכוונה להכשיל את השוטרים במילוי תפקידם, שיקרה וענתה להם, כי אינו בבית וכי תנסה ליצור עמו קשר טלפוני. השוטרים נכנסו לבית על-מנת לחפש אחר א.ח. במהלך החיפוש, הבחינו בדמות אדם מאחורי דלת חדר השירותים בבית, וחשדו כי הלה מסתתר בחדר השירותים מפניהם. אשכול פתח את דלת חדר השירותים וגילה, כי א.ח. מסתתר בתוכו. השוטרים הודיעו לו שהוא עצור. בתה של הנאשמת החלה להשתולל ולהכות את השוטרים, תוך שצועקת ומקללת. הנאשמת החלה אף היא להכות את השוטרים בחוזקה במכות וסטירות לפנייהם, תוך שצועקת ומקללת אותם. כתוצאה מתקיפות הנאשמת ובתה נגרמו לשלומי מכאוב בלחיי ולאשכול שריטה במצחו וחבלה בידו, וחש כאבים וסחרחורות.

5. **על-פי עובדות כתב האישום בת"פ 4123-08-13** בזמן הרלבנטי לכתב האישום, היו הנאשמת והגב' אילה חייט גיסות. מונאל וג'ולייט הינן גיסות הנאשמת, האחיות של בעלה. כחודש עובר לאירוע, נשוא כתב האישום, נפטר חמה של הנאשמת.

בתאריך 16/3/13, שעה מדויקת אינה ידועה למאשימה, הנאשמת איימה על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה או להקניטה. לאחר שהנאשמת חייגה מטלפון ביתה למכשיר הסלולארי של המתלוננת, והמתלוננת לא ענתה לה, השאירה לה הודעה קולית במשיבון של הפלאפון בה אמרה: "גברת איילה שלא יהיה לך שבוע טוב אחד, שתיים אם את מגיעה באחד עשרה לקרית שמונה את מפוצצת מכל הכיוונים כי את ממלאה את הראש למונאל וג'ולייטה תזהרי למה אני ארצח אותך ביי".

תסקירי שירות המבחן בנוגע לת"פ 51507-05-13:

6. שירות המבחן בתסקירו מיום 5/11/2013 סקר את מצבה המשפחתי של הנאשמת, מספר ילדיה, מקום עבודתה, משפחת המוצא שלה ותולדות חייה. מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה, כי לנאשמת העבירה הנדונה, הינה הראשונה שהגיעה לידי הליך משפטי. הנאשמת לוקחת אחריות מלאה להתנהגותה ומבטאת צער וכעס עצמי על התפרצותה. הנאשמת ביטאה אמפטיה לפגיעת השוטרים, אך ניכר, כי מצויה בעיקר בחוויה של קורבנות מעצם הפגיעה בדימויה העצמי כעוברת חוק וכאם שבחוייתה נכשלה בחינוך בנה.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת התפתחה בחוויה עמוקה של דחייה, חוסר ביטחון ובפגיעה עמוקה באימון בדמויות המשמעותיות, שהושלכה גם על גורמי טיפול. במהלך השנים, נזקקה כל העת לעזרה אך חוותה לצד אילו נחיתות ובושה. מתוך עמדה של פגיעות וכחלק מהצורך להסתירה ובהיעדר גורמי תמיכה דחסה את רגשותיה השליליים, שהתפרצו באופן אלים כלפי סביבתה. בחווייתה, הנאשמת נמצאת במצוקה עמוקה, אותה ממקדת בפן הכלכלי, אך ניכר, כי בהיעדר כוחות ותמיכה מתקשה לקחת אחריות לשינוי וליציאה מעמדה קורבנית. הנאשמת דחתה מעליה את הצעת שירות המבחן להמשיך קשר טיפולי עמה שסייע בקשייה

ההתנהגותיים והרגשיים. שירות המבחן סבור, כי ללא טיפול בבעיית השליטה בכעסים שלה והתכנים שהוזכרו שם, קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד. בהיעדר הסכמה לטיפול, שירות המבחן לא יוכל להמליץ על העמדתה בצו של"צ, חרף הסכמתה לשאת במחויבות זו.

7. שירות המבחן ציין בתסקיר המשלים, כי במפגש המחודש, הנאשמת תפקדה באופן מכבד, אסוף ובעיקר רגוע יותר. היא הסבירה, כי לאחר שהוסברה לה חשיבות שיתוף הפעולה עם שירותם, החליטה לנקוט בגישה אחרת על-מנת להימנע מהסלמה של מצבה. הנאשמת שיתפה את שירות המבחן בקשיים עמם מתמודדת במערך המשפחתי ונחשפה לאפשרות הטיפול בשירותם, כאמצעי לסייע לה ברכישת כלים להתמודדות עמם. הנאשמת ביטאה בפניהם שוב חרטה על התנהגותה כלפי השוטרים, וניכר כי תהליך האבחון וההליך המשפטי גרמו לזעזוע אצלה ולבחינת אופן התנהלותה בחיים ובמערך המשפחתי. משכך, ולאור שינוי משמעותי בעמדתה של הנאשמת, והבעת מחויבותה להשתתף בטיפול לאורך זמן, שירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן בן שנה וחצי בשירותם, במהלכו תטופל בנושא שליטה בכעסים, תקשורת בונה, ועמידה בגבולות. בנוסף, ועל מנת לחברה באופן מעשי להתנהגותה המליצו על הטלת צו של"צ בהיקף של 160 שעות, אותן תבצע בעבודות ניקיון ואחזקה במתנ"ס מרכז "תקוותינו" בקריית שמונה, בימים ושעות על-פי צורכי המקום.

טיעוני הצדדים להרשעה ולעונש:

8. המאשימה טענה למתחם ענישה הולם הנע בין 6 ל- 18 חודשים בגין העבירות בתיק 51507-05-13, וביקשה להטיל על הנאשמת בגין שני התיקים עונש של מאסר הקרוב למרכז מתחם הענישה הולם, והפנתה לפסיקה דומה, ולקטעים רלוונטיים בתסקירים שהוכנו בעניינה של הנאשמת. בעניין ביטול ההרשעה טענה המאשימה כי לנוכח צירוף כתב אישום נוסף המעיד על התנהגות אלימה, ולאור חומרת העבירות אותן ביצעה הנאשמת, וגם מתסקירי שירות המבחן, אין בכלל שיח על ביטול הרשעה. אין כל נסיבה חריגה המצדיקה ביטול הרשעה נוכח חומרת העבירות, וקל וחומר כעת לאחר שצורף כתב אישום נוסף לאור העובדה כי בוודאי אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא בהתנהלות שבשגרה שהיא בעייתית ומצריכה טיפול.

9. בסופו של דבר, המאשימה ביקשה לגזור על הנאשמת : עונש מאסר הקרוב למרכז מתחם העונש הולם, קנס ופיצוי הולם לשוטרים, ובכלל זה פיצוי למתלוננת בת"פ 4123-08-13.

10. הסנגורית טענה כי הסיטואציה אליה נקלעה, הייתה סיטואציה קשה מאוד, עת באו לעצור את בנה הקטין, וכאשר אותם שוטרים היכו את ביתה הקטינה. עניינו של השוטר מצוי בבדיקה במח"ש.

בנוגע לאישום, נשוא ת"פ 4123-08-13, גם שם נסיבות האירוע הן על רקע סכסוך משפחתי, בזמן פטירת החם, כאשר נאמרו חילופי דברים הן בין המתלוננת והן ע"י הנאשמת בזמן צער וכעס.

11. לעניין מתחם העונש ההולם, צרפה אסופת פסיקה, אשר לשיטתה מהווה את הרף התחתון של מתחם הענישה הנהוגה, כאשר לטענתה, הנסיבות בכל אחד מהמקרים שצורפו, חמורות יותר מעניין הנאשמת כאן. היא טענה המדובר באישה נורמטיבית, ללא כל עבר פלילי, המתקיימת בדוחק, ובעניין זה הגישה הסנגורית צו כינוס.

12. לעניין ביטול ההרשעה טענה הסניגורית כי מי שבא בהמלצה עונשית כזו, הרי שהוא סבור שיש לבטל את הרשעת הנאשמת. אי לכך, הסניגורית ביקשה מבית-המשפט להשתמש בסמכות הנתונה לו מכוח סעיף 192א לחסד"פ ולהורות על ביטול ההרשעה. היה והנאשמת תורשע, יהיה קיים קושי ממשי אף בהעסקתה בתור מנקה, ובעניין זה הגישה מסמך של מעסיקה של הנאשמת.

דין

ביטול הרשעה:

13. לאחר עיון בטענות הצדדים, החלטתי להותיר את ההרשעה על כנה בת"פ 51507-05-13. אקדים ואומר, כי ביום 19/2/14, ב"כ הצדדים ביקשו בהסכמה לצרף תיק נוסף, הלא הוא ת"פ 4123-08-13, ואשר הנאשמת ביקשה להודות בו, ובהתאם הורשעה בעבירה המיוחסת לה שם. כך, שכל הטענות, כי יש לבטל את ההרשעה ו/או שההרשעה תפגע ותסכן את מקום עבודתה הנוכחי של הנאשמת, אינן רלבנטיות משקיימת לחובתה כבר הרשעה נוספת

אומנם הסניגורית, במסגרת טיעוניה לעונש, ביקשה להבהיר, כי טיעוניה מתייחסים גם לעבירת האיומים בה הורשעה הנאשמת בתיק שצורף, אך זה לא נאמר בשעה שב"כ הצדדים ביקשו לצרף את התיק הנוסף, והנאשמת הודתה בו.

14. מעבר לצורך אומר, הכלל הוא, שמקום שהוכחה אשמת אדם בפלילים, יש להרשיעו בדין. כלל זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"). ברע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' דוד שבתאי ואח'** (10/9/13), נפסק כי:

"הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית, היא "ממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפלייה בדרך החלתו" ... ההרשעה נועדה "להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטר נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת" ...".

15. בפסיקה הוותו התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, כך בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997), כב' השופט דורנר פסקה, בהפנותה לר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**, כי:

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה".

עוד הוסיפה ופסקה כי:

"תכליתו של סעיף 71 לחוק, כפי שהיא משתקפת בגממה היסטוריה החקיקתית שלו, דומה אפוא לתכלית סעיף 1 לפקודת המאפשר, כאמור לעיל, להטיל מבחן ללא הרשעה. מטרת שני אמצעים אלה הינה השיקומית. ואולם, כידוע, שיקומו שלנאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי של ציבור כולו ענייניו - הינו ארְאָחַד משיקולי הענישה, שאליהם יוסיפו שיקולים אחרים הנובעים מאופייה של העבירה. אכן, ענישתו שלנאשם היא אינדיבידואלית, ובית-המשפט בוחן ענייניו של כלנאשם ונאשם אחרים ובעת עונשו ארְאָחַד על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו ארְאָחַד מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה הכללה אפשר על יסוד שיקולים אלה - כלא להמשמש כגורמים העלולים לגבור ארְאָחַד על שיקומו של הנאשם".

לדידה, **הימנעות מהרשעה אפשרית, איפוא, בהצטרף שני גורמים: ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; **ושנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו שם.

16. בע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31/12/07), פסקה כב' השופטת פרוקצ'יה, כי:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור... יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי... מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויו שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי,

באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין".

מן הכלל אל הפרט

17. ברור הוא שכל הרשעה יש בה פגיעה מסוימת בנאשמת, אך הכלל הוא, שביצוע עבירה גורר אחריו הרשעה, והחריג הוא אי ההרשעה. במקרה דנא, הגעתי למסקנה כי לא מתקיימים התנאים, אשר בעטיין יש להורות על ביטול הרשעת הנאשמת. לא עלה בידי הסנגורית להצביע, כיצד ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומה. אומנם הסנגורית טענה, כי יש בהרשעת הנאשמת כדי לפגוע ולסכן את מקום עבודתה הנוכחי, ואף הגישה מכתב מטעם מעסיקה, מר שלומי מלכה, מאי.אס.אס.אס שמורת, אשר מפאת חשיבותו מצאתי לנכון לצטטו :

"הנ"ל מועסקת אצלנו בחברה מזה כ 3 חודשים ועושה את עבודתה בצורה טובה ונאמנה במידה והיא תורשע תיהנה לנו בעיה להמשיך להעסיקה במס' מקומות שבהם היא עובדת".

אלא שקריאה מדוקדקת של לשון מכתב זה, אינה מעלה, כי הנאשמת לא תוכל להמשיך ולהיות מועסקת אצלם בחברה בכלל. משכך, איני סבורה, כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע פגיעה חמורה בשיקומה. מה גם, שכאמור לעיל, לחובתה עומדת הרשעה במסגרת ת"פ 4123-08-13, כך שנראה שאין המדובר במעידה חד פעמית, בה התנהגה הנאשמת באופן משולל כל רסן.

18. מעבר לכך, לא שוכנעתי שמקרה זה נמנה על המקרים יוצאי הדופן המוגדרים בפסיקה, בהן יש להימנע מהרשעה. כאמור, לא הובאה בפניי כל ראיה כי הרשעתה תמנע את המשך עיסוקה בחברה, אלא רק שבמספר מקומות בהן עובדת יהיה בעיה להמשיך ולהעסיקה. הפועל היוצא מכך, שאין מניעה שבחלק האחר של המקומות בהן מועסקת כיום תמשיך ותועסק שם. ויודגש, ערה אני למכלול נסיבות חייה ומצבה הפיננסי של הנאשמת, כפי שהועלו בתסקירים ובטיעוני הסניגורית, אך איני רואה בכך שיקולים לביטול ההרשעה. מה גם, שבתסקיר המשלים, לא המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמת, הגם שבתסקיר זה בניגוד לתסקיר הראשון, בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לנאשמת, וחזקה על שירות המבחן, לו סבור היה שיש להמליץ על ביטול הרשעה שהיה אומר זאת מפורשות.

19. גם אם אקח בחשבון את שיקולי השיקום של הנאשמת, לא שוכנעתי כי אלו גוברים על השיקולים שבאינטרס הציבורי שבהותרת הרשעתה על כנה. נהי הוא, כי כל הרשעה יש בה פגיעה במידת מה בנאשמת. יחד עם זאת, ברור הוא, שלא כל פגיעה, יש בה להביא לביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה. בעניין זה, יאים הדברים שנאמר וברע"פ 7720/12 פלוני'מדינת ישראל (12/11/12), שם נקבע, כי: "הכלל לגבי בגירים הוא הרשעה, וההימנעות ממנה היא החריג"...ההכרעה בשאלת ההרשעה היא פרי איזון בין הפגיעה שזו תסב לנאשם, לבין חומרת העבירות שביצע. נדרש להציג חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכויי שיקומו של הנאשם ובחזרתו לדרך הישר...".

20. משלא עלה בידי הסנגורית להוכיח את התנאי הראשון, אין מקום לדון עוד בתנאי השני. יחד עם זאת, למעלה מהצורך אומר, כי לא שוכנעתי שסוג העבירות שביצעה הנאשמת כנגד השוטרים, מאפשרים לבטל בנסיבות מקרה דנן את ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ויודגש, את חומרת העבירות המיוחסות לנאשמת ניתן ללמוד כבר מדברי המחוקק, אשר קבע עונשי מינימום לעבירות שעניין תקיפת שוטר והכשלת שוטר בשעת מילוי תפקידו. בעניין זה, יש להקיש מהאמור ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (2/8/10):

"איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית... הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו"...בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים...מכל מקום ברור הוא שמקרה זה מחייב את הרשעתו בדין, ואין כל מקום להקל עם המבקש..."

21. בהתאם לתיקון 113, סעיף 40ב לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה הנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוגו ומידת העונש המוטל עליו.

מתחם העונש ההולם:

22. הערכים החברתיים הנפגעים מביצוע העבירות כנגד השוטרים הינם: שלטון החוק, הסדר הציבורי, שלום וביטחון הציבור בכלל והשוטרים בפרט.

הערכים החברתיים הנפגעים מביצוע **עבירת האיומים**, הינם ביטחון, שלווה הנפש, הכבוד ושלוש מי שהופנה כלפיו דברי האיום (ראה: רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006)).

23. מידת הפגיעה בערכים החברתיים במקרה דנא, הינה ברף הנמוך. מחד, הנאשמת, הוכיחה במעשיה, כי אין עליה מורא מפני החוק, הואיל וכפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן (ת"פ 51507-05-13), לא רק שהנאשמת עשתה מעשה בכוונה להכשיל שוטר במילוי תפקידו, הגדילה ותקפה את אשכול ושלומי, שהיו שוטרים בתפקיד, תקיפה הקשורה למילוי תפקידם כחוק, ותקפה בצוותא עם בתה את השוטרים

תקיפה הגורמת חבלה של ממש. אין להכביר במילים, אודות התעוזה הנדרשת לנאשמת, עת ביצעה מעשים אלו כנגד השוטרים, שעה שאלו אמונים על שמירת הסדר והחוק. בכך, הנאשמת העידה על עצמה, שמעבר לכך שאין עליה מורא מפני החוק, היא משוללת כל רסן בהתנהגותה, שכן במקום לעצור ולחשוב לרגע קט על חומרת מעשיה, עת הכשיל שוטרים במילוי תפקידם, היא הוסיפה חטא על פשע, בכך שתקפה אותם.

מעבר לכך, אין להכביר במילים, אודות החומרה של מעשי הנאשמת, עת איימה על איילה חייט, אשר לשון אחרת של איומיה, הוא פגיעה שלא כדין בגופה, כמפורט בעובדות כתב האישום. באיומיה אלו, הנאשמת העידה על עצמה, שהיא גם משוללת כל רסן בלשונה, וששלטון החוק, אינו משמש כנר מתחת לרגליה.

24. מאידך, עם כל הסלידה ממעשי הנאשמת ומהעבירות המיוחסות לה, נשוא ת"פ 51507-05-13, קבעתי כי המדובר בפגיעה ברף הנמוך, הואיל ואין להתעלם מכך, כי בסופו של דבר, לא עולה מעובדות כתב האישום המתקוק, כי שלומי או אשכול נזקקו לטיפול רפואי כתוצאה ממעשי התקיפה, או המדובר בפגיעה בלתי הפיכה. נהי הוא, שאם היו נזקקים השוטרים לטיפול רפואי, הדבר היה חמור שבעתיים, שכן אין להשוות בין חומרת פגיעה פיזית בשוטר המצריכה גם טיפול רפואי, לעומת פגיעה שאינה מצריכה טיפול רפואי.

בעניין זה אדגיש ואומר, כי לא מצאתי לנכון להתייחס לטענת הסנגורית, כי גם המתלוננים נהגו באלימות בתקרית זו כלפי הנאשמת ובתה, הואיל ומעבר לכך שעניין זה נטען בעלמא, עניין המתלוננים לא הובא בפניי.

בנוסף, עם כל הסלידה מאיומי הנאשמת, הראויים לכל גנאי, ומבלי להמעיט מחומרת איום זה, לא עולה מכתב האישום, כי יצאו איומיה אל הפועל, במובן זה שפגעה שלא כדין בגופה של איילה חייט, והדבר עלה בגדר "מן הפה אל החוץ", ולא בגדר ביצוע הלכה למעשה. כך שהלכה למעשה, הנאשמת לא יצרה בדבריה אלו, סיכון ממשי לאיילה.

25. במקרה דנא, אקבע מתחם עונש הולם אחד לשני האירועים ואגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותם אירועים, הואיל וגם המאשימה לא ביקשה לקבוע מתחמי עונש הולמים לכל אירוע בנפרד, או לגזור את הדין בנפרד לכל אירוע.

26. **מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה, הינה כדלקמן :**

א. ברע"פ 4719/13 **אליעזר צוקרן נ' מדינת ישראל** (20/8/13) נדחתהבר"ע על פסק דינו של בית- המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעור המבקש על גזר דינו של בית-משפט השלום. בית-משפט השלום, הרשיע המבקש באיומים ובגזר דינו קבע, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה, נע בין עונשי מאסר מותנים למאסר בפועל בן 5 חודשים, וגזר על המבקש את העונשים הבאים: הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים, מאסר בפועל למשך 4 חודשים, כאשר 3 חודשים יחפפו למאסר שהופעל, כך שבסך הכל על המבקש לרצות 8 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס.

ב. ברע"פ 6136/11 **פרנק צייאדה נ' מדינת ישראל** (2/4/13) נדחתה בר"ע על פסק דינו של בית- המשפט המחוזי, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית-משפט השלום. המבקש הורשע בבית- משפט שלום, בתקיפה הגורמת לחבלה, עבירה לפי סעיף 380, ובית-משפט גזר עליו : 140 שעות

לתועלת הציבור, צו מבחן לשישה חודשים, 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנה ופיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪.

ג. ברע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28/10/12) נדחתה בר"ע על פסק דינו של בית-משפט המחוזי, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית-משפט השלום. המבקש הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק. בית-משפט השלום גזר עליו: 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי למתלוננים, כמפורט שם.

ד. בע"פ (מחוזי-ירושלים) 53061-02-13 **יוסף שי נתן נ' מדינת ישראל** (30/5/13) נדחה ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום. בפסק-הדין, הורשע המערער בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק, ונגזרו עליו חמישה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך שישה חודשים ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪.

ה. בעפ"ג (מחוזי-ירושלים) 4734-03-14 **מדינת ישראל נ' היתם אבו עלי (עציר)** (16/3/14) נדחה ערעור המדינה על גזר-דינו של בית-משפט השלום, לפיו הוטל על המשיב מאסר בפועל של שבעה חודשים, אגב הפעלת מאסר על-תנאי של חודשיים, באופן שחודש מצטבר למאסר המוטל וחודש חופף לו. גזר-הדין הוטל על המשיב, בעקבות הרשעתו, על-פי הודאתו, בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק, הכשלת שוטר לפי סעיף 275 לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. בית-משפט קמא, בגזר-דינו ציין, בין היתר, כי בהתאם לפסיקת בתי-המשפט, מתחם הענישה ההולם בגין העבירות של תקיפת שוטר, הכשלת שוטר ואיומים, נע בין חודש מאסר לעשרה חודשי מאסר.

ו. בת"פ (מחוזי-באר שבע) 25375-02-12 **מדינת ישראל נ' אברהים אבו סיאם ואח'** (16/10/13) נקבע, כי מתחם העונש ההולם בנוגע לעבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו הוא בין מאסר מותנה לחצי שנת מאסר.

ז. בת"פ (שלום-עכו) 50478-06-12 **מדינת ישראל נ' מהראן אבו - סראיה** (27/11/13) נקבע כי מתחם הענישה ההולם בגין ביצוע העבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו כדין, מכוח סעיף 273 לחוק, נע בין עונש של מאסר על תנאי למאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים, זאת כאשר עסקינן בנסיבות הדומות לנסיבות תיק זה, שכן במקרה דנא, עסקינן במדרג נמוך של עבירת התקיפה, בהעדר תכנון מוקדם ותוך פעולה רגעית ואינסטינקטיבית של הנאשם.

ח. בת"פ (שלום-כפר סבא) 1909/08 **מ.י. יחידת תנועה שומרון - מחוז ש"י נ' עדי כהן** (9/9/13) הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. בית-המשפט קבע, כי מתחם הענישה **בעבירת האיומים**, נע בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל. לעומת זאת, מתחם הענישה בנוגע למדיניות הנוהגת **בעבירת תקיפת שוטר** הינו רחב ונע בין חודש ל-12 חודשי מאסר.

ט. בת"פ (שלום-ראשל"צ) 5256/08 **מ.י. תביעות"אשלוחתאיילון' אריהדן** (6/12/12) הורשע הנאשם כהודייתות בתקיפת שוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק. הצדדים הגיעו להסדר טיעון ובית-משפט מצא לכבדו, וגזר על הנאשם **מאסר בפועל** לבן חודשיים לריצויעלדרך עבודות שירות, מאסר על

תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך ₪ 750 ופיצוי.

י. בת"פ (שלום-ראשל"צ) 2893/09 מ.י תביעות ראשל"צ נ' רפאל חג'אג' (15/7/13) נקבע כי מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה-איומים-שביצע הנאשם, נע מענישה צופה פני עתיד וחינוך ועד למאסר בן מספר חודשים, מאסר על תנאי וקנס בהיקף של אלפי שקלים. בית-המשפט גזר על הנאשם מאסר בפועל בן 4 חודשים, הפעיל מאסר מותנה בן 5 חודשים, לריצוי במצטבר, כך שבסך הכול, הנאשם ירצה מאסר בן 9 חודשים, מאסר על תנאי בן 6 חודשים, למשך 3 שנים, קנס בסך ₪ 4,000 והתחייבות בסך ₪ 10,000. הנאשם הגיש ערעור בתיק 13-08-30868, ובית המשפט קיבל הערעור, כך שבין היתר צמצם את המאסר לתקופה של 4 חודשים בלבד, שירוצה בעבודות שירות, בכפוף לחוות-דעת הממונה.

יא. בת"פ (שלום-פתח תקווה) 10504-03-13 מדינת ישראל נ' א' צ' (עציר) (4/11/13) הורשע הנאשם בביצוע עבירת איומים בשני מופעים. בית-המשפט קבע שם, כי בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל. בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם הינו, החל ממאסר על תנאי ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

יב. בת"פ (שלום-ירושלים) 40376-06-10 מדינת ישראל נ' מג'דיבן מוחמדעלאן (2/9/13) הורשע הנאשם, על סמך הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. בית המשפט מצא לכבד את הסדר הטיעון, וגזר על הנאשם: שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות על פי תכנית שירות המבחן; מאסר מותנה של 60 לשנתיים וקנס סך ₪ 1,000.

יג. בת"פ (שלום-עכו) 1202-03-12 מדינת ישראל נ' מוופק שאהין (28/5/13) הנאשמים הודו והורשעו בעבירות המיוחסות להם של איומים על פי סעיף 192 וכן 275 הכשלת שוטר במילוי תפקידו. בית-משפט קבע שם, כי בנסיבותיו של מקרה דנא, נע המתחם בין מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים ומעלה למאסר בפועל לתקופה של עד 6 חודשים + קנס + חתימה על התחייבות.

יד. בת"פ (שלום-ירושלים) 6267/08 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' סולטן עוודאללה (7/7/13): בהכרעת-דין הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 274(1) ו-2 לחוק ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק. בית-משפט גזר עליו: 6 חודשי מאסר ויום, בניכוי ימי מעצרו, שני מאסרים על תנאי בני 3 ו-6 חודשים, כמפורט שם ופיצוי לשוטר.

טו. בת"פ (שלום-באר שבע) 353/09 מדינת ישראל נ' יניב אליאס ואח' (27/4/11) הורשע נאשם 2 על-פי הודאתו בשתי עבירות של תקיפת שוטרים, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ובעבירת איומים. בית-המשפט כיבד את הסדר הטיעון שהציגו הצדדים וגזר על הנאשם: ששה חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מאז, שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים ותקיפת שוטרים, ופיצויים כמפורט בגזר-הדין.

27. ב"כ המאשימה טענה לעניין מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר והפנתה לת"פ (שלום-ראשל"צ) 10-02-45810 מיום 30/9/13. מעבר לכך, שהמקרה שנדון שם שונה ממקרינו, הרי שעולה

שהוגש ערעור שלא אוזכר על ידי ב"כ המאשימה, ויש להצטער על כך.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

28. למקרא עובדות כתב האישום המתוקן - ת"פ 51507-05-13 - ספק בעיני, אם קדם **תכנון מוקדם לביצוע העבירות**, ונראה יותר, כי העבירות בוצעו בעידנא דריתחא, כאשר הדבר מעיד יותר על התנהגותה משוללת הרסן של הנאשמת, זלזול בשלטון החוק ובשלום השוטרים. ברם, איני מוצאת לנכון, לזקוף לזכות הנאשמת את היעדר התכנון המוקדם, שכן גם אם עולה מכתב האישום, כי המדובר במעידה חד פעמית, וגם אם אקבל את דברי הסנגורית, שהדברים בוצעו על רקע סיטואציה קשה וסערת הרגשות בה הייתה מצויה הנאשמת, הרי שדווקא תקיפה זו כלפי שוטרים, על לא עוול בכפם, תקיפה הקשורה למילוי תפקידם כחוק, ובכלל זה תקיפתם בצוותא עם בתה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, מעידים על המסוכנות הנשקפת מהנאשמת.

לא זו אף זו, **שלחומרא**, לוקחת אני בחשבון שכן קדם תכנון מוקדם לביצוע העבירה, נשוא ת"פ 4123-08-13, שכן כפי שעולה מכתב האישום, לא היה זה ברגע של מקריות בו פגשה הנאשמת את הגב' אילה חייט ואיימה אליה, אלא היא חייגה אליה ומשלא ענתה לה, השאירה את ההודעה הקולית במשיבון של הפלאפון, כמפורט בכתב האישום.

29. **חלקה היחסי של הנאשמת בביצוע העבירות ומידת ההשפעה של אחר עליה בביצוען** - במסגרת גזירת העונש אני לוקחת בחשבון את האמור בכתב אישום, נשוא ת"פ 51507-05-13, לפיו הנאשמת תקפה בצוותא עם בתה את אשכול ושלומי תקיפה הגורמת חבלה של ממש. ביחס לשאר העבירות המיוחסות לה, נשוא שני התיקים, היא ביצעה אותן לבדה ובמלואן, ולכן מוטלת עליה מלוא האחריות.

איני מוצאת לנכון להתייחס לטענת הסנגורית, כי חלקה היחסי של הנאשמת היה קטן בהשוואה לחלק של בתה הקטינה, הואיל ולא נשמעו ראיות בתיק, ועניינה של הקטינה לא הובא בפניי, כך שאיני יכולה לקבוע מה החלק של כל אחת מהן באירוע התקיפה הגורמת חבלה של ממש. עם זאת, איני מתעלמת מעצם האמור בכתב האישום בנוגע לתקיפה בצוותא.

30. **לקולא ולחומרא לקחתי בחשבון את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות והנזק שנגרם בפועל** -

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, נשוא ת"פ 51507-05-13 הנאשמת הכתה את השוטרים בחוזקה במכות וסטירות לפניהם, תוך שצועקת ומקללת אותם. כתוצאה מתקיפות הנאשמת ובתה נגרמו לשלומי מכאוב בלחיו, ולאשכול שריטה במצחו וחבלה בידו, וכן חש כאבים וסחרחורות. בנוסף, כעולה מעובדות כתב האישום, נשוא ת"פ 4123-08-13, הנאשמת איימה על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה או להקניטה.

לחומרא, אין להכביר במילים אודות הנזק שיכל להיגרם לשוטרים עת הוכז בפניהם, כך שהנאשמת יכלה לפגוע בהם פגיעה בלתי הפיכה, ונראה שרק בדרך נס נגמר האירוע כפי שנגמר. המדובר בפגיעה שהייתה יכולה להימנע, לו הייתה מתנהגת הנאשמת, כפי שמצופה מאזרחית שומרת חוק, ולאחר שהשוטרים שאלוה באם בנה נמצא בבית, הייתה משיבה בחיוב, ונותנת להם לבצע את תפקידם כחוק, ללא כל התערבות מצידה.

לחומרא אוסיף, כי לא ניתן בשלב זה לדעת, כיצד תקיפות אלו, ישפיעו על השוטרים מהפאן הנפשי.

לחומרא, לצערי, לא פעם נתוודנו למצבים, בהם איומים התממשו והפכו למעשי אלימות קשים, ואין לשער כיצד ישפיעו איומי הנאשמת על המתלוננת, מהפאן הנפשי.

יחד עם זאת, במידה מסוימת, אני לוקחת בחשבון **לקולא**, ומבלי להמעיט מחומרת העבירות המיוחסות לנאשמת, נשוא ת"פ 51507-05-13, כי אין המדובר בפגיעה בנשק קר או חם, אלא תקיפות בידי אדם, ויש להניח כי הנזק שצפוי להיגרם מביצוען הוא ברף הנמוך יותר, לעומת מצב בו היה שימוש בנשק קר או חם, ולא עולה מעובדות כתב האישום המתוקן, כי מי מהשוטרים נזקקו או פנו לטיפול רפואי, כתוצאה מביצוע התקיפות נגדם. מעבר לכך, לא נטען ולא הוכח בפניי, כי נגרמו למי מהשוטרים פגיעה נפשית כלשהי, כתוצאה ממעשי הנאשמת. מה גם, שכאמור לעיל לא נעלם מעיני האמור בכתב האישום המתוקן, שגם בתה של הנאשמת תקפה בצוותא עם הנאשמת את השוטרים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

לקולא, לוקחת אני בחשבון גם, ומבלי להמעיט מחומרת עבירת האיומים המיוחסת לנאשמת, כי לא נטען כנגדה בכתב האישום, כי מימשה את איומיה, ולא נטען ולא הובאה כל ראיה, כי בשל השמעת איומים אלו, המתלוננת נפגעה פיזית או נפשית.

31. **הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירות**- הסנגורית טענה, כי הסיטואציה אליה נקלעה הנאשמת הייתה קשה מאוד, עת באו השוטרים לעצור את בנה הקטין, וכאשר אותם שוטרים היכו את בתה הקטינה. כן, בנוגע לכתב האישום שצורף, גם שם נסיבות האירוע הינן על רקע סכסוך משפחתי, בזמן פטירת החם, כאשר נאמרו חילופי דברים הן בין המתלוננת והן ע"י הנאשמת בזמן צער וכעס.

לא שוכנעתי, כי נסיבות אלו פועלות להקלה עם הנאשמת, שכן לא יעלה על הדעת שכל פעם שתהיה בסערת רגשות, או תיקלע לסיטואציה קשה, או תהיה בסכסוך משפחתי, תכשיל שוטרים בשעת מילוי תפקידם ותתקוף אותם או תאיים. המדובר בהתנהגות חסרת רסן ושלטיה על לא עוול בכפם של המתלוננים, כאשר בנוגע לשוטרים, רק בדרך נס לא נגמרה בצורה חמורה יותר.

ויודגש, הסנגורית בטעוניה לעונש טענה, כי על בית-המשפט ליתן את הדעת, כי גם המתלוננים נהגו באלימות בתקרית זו, כלפי הנאשמת וביתה. בנוסף, ביקשה לסבר את אוזנו של בית-המשפט, כי עניינו של השוטר מצוי

בבדיקה במח"ש, מבלי לציין את שם השוטר.

לא הובאו בפניי ראיות בעניין. מעבר לכך, גם אם נכונים הדברים, עניין המתלוננים ו/או אחד השוטרים לא נדון בפני בית-משפט דנא, ומרגע שהנאשמת הודתה בכתב האישום המתוקן, הרי שעניינה נבחן לאור עובדות כתב האישום המתוקן והפסיקה בנידון, ותו לאו.

32. יוצא מכל האמור לעיל, כי מתחם העונש ההולם, בגין העבירות בהן הורשעה הנאשמת, ברמת חומרתן, נע בין מספר בודד של חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים, לעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח שהרף העליון הינו 8 חודשים, בצירוף עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

33. בעת גזירת העונש, הבאתי בחשבון כי הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, בכתב האישום המתוקן, נשוא ת"פ 51507-05-13, ובטרם הטיעונים לעונש ביקשה לצרף את תיק 4123-08-13 ולהודות בו. בכך נטלה אחריות על מעשיה, חסכה זמן שיפוטי יקר, ובכלל זה העדת עדי התביעה, אשר ביניהם מצויים השוטרים וגיסתה.

טענה הזוכה לחיזוק, מהאמור בתסקיר מיום 5/11/13, כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה להתנהגותה ומבטאת צער וכעס עצמי על התפרצותה. הנאשמת ביטאה אמפטיה לפגיעתם של השוטרים, אך ניכר כי מצויה בעיקר בחוויה של קורבנות מעצם הפגיעה בדימויה העצמי כעוברת חוק וכאם שבחחוייתה נכשלה בחינוך בנה. אותו הדין ביחס לאמור בתסקיר המשלים, שם צוין כי הנאשמת ביטאה בפניהם שוב חרטה על התנהגותה כלפי השוטרים וניכר כי תהליך האבחון וההליך המשפטי גרמו לזעזוע אצלה ולבחינת אופן התנהלותה בחיים ובמערך המשפחתי.

34. **הפגיעה של העונש בנאשמת, לרבות בשל גילה, והפגיעה של העונש במשפחתה של הנאשמת:** לא נעלם מעיני בעת גזירת העונש, האמור על ידי הסנגורית, כי המדובר באישה נורמטיבית, המתקיימת בדוחק, כאשר זהו מפגשה הראשון עם החוק ומאותו יום ועד לעת הזו מצרה על כך. מצבה הכלכלי של הנאשמת, הינו בכי מר. בעניין זה, לא נעלם מעיני פרוטוקולי תיקי פש"ר שהגישה הסנגורית בעניין, כאשר הוסיפה וטענה, כי הנאשמת ובעלה מתקיימים משכר מינימום.

בעניין זה, אני מביאה בחשבון גם האמור בתסקיר מיום 5/11/2013, כי המדובר באישה בת 42, נשואה ואם לילדים, קשת יום, שמתחת להתנהגותה התוקפנית, אישיות רגישה, חמה ורכה שהתקשתה להתייצב במסגרות בחייה על רקע היעדר בתמיכה וכוחות מהמסגרת המשפחתית ובשל מאפיינים אישיותיים. במסגרות העבודה הצליחה להתמיד באופן חלקי ולא הביאה לידי ביטוי יכולותיה הלימודיות. לצד זאת מגלה מידת מחויבות גבוהה לתפקידה כאם, ועושה כל שביכולתה לפרנסם ולחנכם, אך בהעדר תקשורת טובה, קושי בוויסות דחפים, נוקשות ובעיה של גבולות מתקשה למלא אחר תפקידיה

בהצלחה.

כן, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר המשלים, כי הנאשמת שיתפה את שירות המבחן אודות פיטורי בעלה ממקום עבודה, מצב שיוצר אצלה מתח רב.

35. **נסיבות חיים קשות של הנאשמת שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - בעת גזירת העונש, לא נעלם מעיני האמור על ידי הסניגורית, כי הנאשמת הינה בעלת היסטורית חיים קשה למדי, בגיל 4 הועברה למשפחת אומנה שם למעשה גודלה, ועד אשר הביאה את ארבעת ילדיה עברה תלאות וחיים קשים בלשון המעטה.**

בנוסף, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר מיום 5/11/2013, אודות קרות חייה ומשפחת מוצאה, ובכלל זה התרשמות שירות המבחן, כי הנאשמת התפתחה בחוויה עמוקה של דחייה, חוסר ביטחון ובפגיעה עמוקה באימון בדמויות המשמעותיות, שהושלכה גם על גורמי טיפול. במהלך השנים, נזקקה כל העת לעזרה אך חוותה לצד אילו נחיתות ובושה. מתוך עמדה של פגיעות וכחלק מהצורך להסתירה ובהיעדר גורמי תמיכה דחסה את רגשותיה השליליים, שהתפרצו באופן אלים כלפי סביבתה. בחווייתה, הנאשמת נמצאת במצוקה עמוקה, אותה היא ממקדת בפאן הכלכלי, אך ניכר כי, בהעדר כוחות ותמיכה מתקשה לקחת אחריות לשינוי וליציאה מעמדה קורבנית.

כן, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר המשלים, כי ניכר מאופן התייחסותה של הנאשמת, כי הגבולות בין פרטי המשפחה השונים מטושטשים ומהווים חלק מהרקע לעומס רב שחווה ולהתנהגות הבעייתית כפי שהשתקפה בביצוע העבירה.

36. בעת גזירת הדין לא נעלם מעיני האמור על-ידי ב"כ המאשימה, כי אלו הן העבירות הראשונות בהן הורשעה הנאשמת, ובכלל זה האמור בתסקיר מיום 5/11/2013, שמעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה, כי לנאשמת העבירה הנדונה הינה הראשונה שהגיעה לידי הליך משפטי.

שיקום:

37. הסניגורית טענה, כי זהו המקרה לשיטתם, בו שיקולי השיקום מצדיקים מתן עונש הנמוך מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם, וביקשה לקבל את המלצת שירות המבחן ולהורות על עבודות של"צ וצו פיקוח ולבטל את ההרשעה. לחילופין, אם בית-המשפט יסבור שאין זה המקום, הרי ניתן לפי מכלול הנסיבות להסתפק במאסר על תנאי.

38. מנגד, עמדת המאשימה הינה, כי חרף העובדה שהנאשמת הסכימה ב"סיבוב השני", כלשונה, להשתתף בטיפול, הרי שיש צורך ממשי להרתיעה בדמות ענישה מוחשית, ולכן סברה שהעונש הראוי, הוא מאסר הקרוב למרכז מתחם העונש ההולם.

39. סעיף 40ד(א) לחוק, מתיר לבית-המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, כאשר מצא שהנאשמת השתקמה או כי יש סיכוי של ממש שתשתקם, אך הכל בכפוף לסייגים שנקבעו בסעיף 40ד(ב) לחוק.

40. בתסקיר המשלים, שירות המבחן ציין, כי במפגש המחודש עם הנאשמת תפקדה באופן מכבד, אסוף ובעיקר רגוע יותר. היא הסבירה, כי לאחר שהוסברה לה חשיבות שיתוף הפעולה עם שירותם החליטה לנקוט בגישה אחרת על-מנת להימנע מהסלמה של מצבה. הנאשמת שיתפה אותם בקשיים עמם מתמודדת במערך המשפחתי ונחשפה לאפשרות הטיפול בשירותם כאמצעי לסייע לה ברכישת כלים להתמודדות עמם. הנאשמת ביטאה בפניהם שוב חרטה על התנהגותה כלפי השוטרים וניכר כי תהליך האבחון וההליך המשפטי גרמו לזעזוע אצלה ולבחינת אופן התנהלותה בחיים ובמערך המשפחתי. משכך, ולאור שינוי משמעותי בעמדת הנאשמת, והבעת מחויבותה להשתתף בטיפול לאורך זמן, הומלץ על הטלת צו מבחן בן שנה וחצי בשירותם, במהלכו תטופל בנושא שליטה בכעסים, תקשורת בונה ועמידה בגבולות. בנוסף, ועל-מנת לחבר את הנאשמת באופן מעשי להתנהגותה הומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 160 שעות.

41. לאחר שקולול הנתונים שהובאו בתסקירים ובפניי, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן, ולא להשית על הנאשמת עונש מאסר בפועל. אומנם, תסקיר קצינת המבחן, אינו חזות הכל, וההכרעה הסופית תמיד נתונה בידי בית-המשפט. אולם אין להתעלם מכך, כי שירות המבחן שהינו גורם מקצועי, אשר בפניו מונחת מכלול התמונה, והוא משמש כזרועו הארוכה של בית-המשפט, המליץ להטיל על הנאשמת את העונש לעיל. הגם אם העונש המומלץ על-ידי שירות המבחן, יש בו במידה מסוימת, כדי לסטות מרמת הענישה הנהוגה במקרים מעין דא, הרי שהיעדר עבר פלילי לנאשמת, האמור בתסקירים ובכלל זה קרות חיייה, נטילת האחריות מצידה, יכולתה להפיק תועלת מהטיפול שיינתן לה, כך שלא תשוב לסורה, ובכך החברה כולה תצא נשכרת, מביאים אותי להטות את כפות המאזניים לעבר הענישה המוצעת, מאשר שליחת הנאשמת מאחורי סורג ובריה. ערה אני לחומרת מעשיה של הנאשמת, אז זו תבוא לידי ביטוי, בין היתר במאסר המותנה שיושת עליה לתקופה משמעותית, כך שתדע הנאשמת, שלו תשוב לסורה, יכול ולא תזכה עוד לרחמי בית-המשפט.

בעניין זה אוסיף, הגם שהמאשימה סברה שיש להשית על הנאשמת מאסר מאחורי סורג ובריה, הרי שבטיעוניה לעניין ביטול ההרשעה טענה, כי אין כל נסיבה חריגה המצדיקה ביטול הרשעה נוכח חומרת העבירות והיום כאשר מצורף כתב אישום נוסף לאור העובדה, כי בוודאי אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא בהתנהלות שבשגרה שהיא בעייתית ומצריכה טיפול.

נכון, התנהגות הנאשמת מצריכה טיפול, כפי שעולה מהתסקירים, ולכן כאמור הנני סבורה כי זה עדיף על פני מאסר בפועל.

42. לאור שקולול הנתונים, מצאתי לנכון, לגזור על הנאשמת צו מבחן, של"צ, מאסר על תנאי והתחייבות. לא מצאתי לנכון לגזור פיצוי על הנאשמת.

43. בנוגע לקנס, לאור מצבה הכלכלי של הנאשמת, כפי שעולה מהתסקירים ומטיעוני הסניגורית, לא מצאתי להשית עליה קנס, וזאת בשים לב שגם שירות המבחן לא ראה לנכון להמליץ על השתתת קנס.

44. **באיזון הכולל בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים :**

א. הנאשמת תועמד במבחן לתקופה של שנה וחצי בשירות המבחן, במהלכו תטופל בנושא שליטה בכעסים, תקשורת בונה ועמידה בגבולות. **הנאשמת מוזהרת, שאם לאתמלא אחריה הצומח לבחינה שהיא אותעבור עבירה הנוספת, תהאצפויה לעונש, על העבירה שבגל להניתן הצו.**

ב. צו של"צ בהיקף של 160 שעות, אותן תבצע הנאשמת בעבודות ניקיון ואחזקה במתנ"ס מרכז "תקוותינו" בקריית שמונה, בימים ושעות על פי צורכי המקום, כאשר עליה להשלים את השעות בתוך שנה אחת בלבד. **הנאשמת מוזהרת, שאם לא תמלא אחר הצו תהיה צפויה לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק.**

ג. מאסר על תנאי בן 10 חודשים למשך שלוש שנים, והתנאי שלא תעבור על אחת העבירות בהן הורשעה בתיקים דנא.

ד. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית על-סך של 5,000 ₪, לבל תעבור על העבירות בהן הורשעה. תוקף ההתחייבות למשך 3 שנים. במידה ולא תחתום הנאשמת על ההתחייבות, בתוך 7 ימים, תיאסר למשך 20 יום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית-המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן והודע היום ב' ניסן תשע"ד, 02/04/2014 במעמד הנוכחים.

רים נדאף, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 16

החלטה

עיכוב ביצוע למשך 30 יום לצורך הגשת ערעור.

עם גיבוש החלטה סופית של התביעות לעניין הערעור תועבר הודעה מיידית לב"כ הנאשמת.

ניתנה והודעה היום ב' ניסן תשע"ד, 02/04/2014 במעמד הנוכחים.

רים נדאף, שופטת

הוקלדעלידיצליל טולדנו